

قُلْ
 تَعَالَوْا
 أَتْلُ مَا
 حَرَّمَ
 رَبُّكُمْ
 عَلَيْكُمْۖ
 أَلَّا
 تُشْرِكُوا
 بِهِ شَيْئًا

 وَبِالْوَالِدَيْنِ
 إِحْسَانًا
 وَلَا
 تَقْتُلُوا
 أَوْلَادَكُمْ مِنْ
 إِمْلَاقٍ
 نَحْنُ
 نَرْزُقُكُمْ
 وَإِيَّاهُمْ وَلَا
 تَقْرَبُوا
 الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ
 مِنْهَا
 وَمَا بَطَنَ
 ۖ وَلَا
 تَقْتُلُوا
 النَّفْسَ
 الَّتِي

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

bulun” [8] Ana ve baba hangi yaşıta bulunursa bulunsun, evlâdın onlara karşı görevlerini yapması gerekir. Ana, baba varlıklı olabilir; evlâdının parasına puluna ihtiyaç duymayabilir. Hatta kendilerine bakan, işlerini gören hizmetkârları da bulunabilir. Bu durumda evlâda düşen görev, onların gönünü almak; isteklerini yerine getirmektir. Çünkü paranın her şeye gücü yetmez. Sevgi dolu bir bakış, candan bir davranış, muhabbetle kucaklayış parayla alınabilecek şeyler değildir. Ana ve babasının veya onlardan birinin ihtiyarlık zamanına yetişip de kendilerine evlâtlık vazifesini yapamadığı için cennete giremeyen bir zavallının acıklı sonu anlatılmaktadır. Böylesi bir kimse ana ve babasına veya onlardan birine şefkat ve merhamet göstermediği, elindeki imkânı onlarla paylaşmadığı için Allah Teâlâ'nın merhametini kaybetmiş, sonuç itibariyle zillate ve sıkıntıya düşmeyi, perişan olup gitmeyi hak etmiştir. Evlât çocukluk günlerinde güsüzü. Ne karnını doyurabilmek için parası, ne de yiyeceklerini ağzına gütürebilecek idrâki ve kuvveti vardı. Anne ve baba sâyesinde büyüdü, geliştirdi, iş güç sahibi oldu. Şimdi evlat güçlendi; fakat ilâhî takdirin gereği, bu defa anne ve baba güçsüz kaldı. Sadece güçsüz kalmadı; tıpkı o evlâdın idrâkten ve anlayıştan yoksun olduğu günlerdeki gibi idrâkleri zayıfladı; büsbütün çocuklaştılar. Ana ve babası veya onlardan sadece biri bu durumda olan evlât, vaktiyle onların kendisine gösterdiği anlayışın yarısı kadar hoşgörülü olsaydı, şüpheşiz ondan hem anne ve babası, hem de Allah Teâlâ râzı olacaktı. Ne yazık ki evlâdın anlayışlı olmaması ve bu sebeple görevini lâyıkıyla yapmaması, ona, ayağına kadar gelmiş olan cenneti kaybetti. Şayet kendisinden bahsettiğimiz kimse iyi bir evlat olsaydı, nice sıkıntılara katlanarak kendisini yetiştirenlere vefa borcunu öder, sonra da el açıp -âyet-i kerîmeye tavsiye edildiği üzere-şöyle niyâz ederdi: “Rabbim! Onlar beni küçüklüğümde nasıl koruyarak büyüttüllerse, şimdi sen de onlara öyle merhamet et!”[9]. Ebû Hüreyre radiyallahu anh şöyle dedi: Bir adam Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’e gelerek: - Kendisine en iyi davranmam gereken kimdir? diye sordu. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem: - “Anan!” buyurdu. Adam: - Ondan sonra kimdir? diye sordu. - “Anan!” buyurdu. Adam tekrar: - Ondan sonra kim gelir? diye sordu. - “Anan!” dedi. Adam tekrar: - Sonra kim gelir? diye sordu. Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem: - “Baban!” cevabını verdi. Bir rivayete göre o adam: - Ey Allah’ın Resûlü! Kendisine en iyi davranılması gereken kimdir? diye sordu. Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem: -“Anan, sonra anan, daha sonra yine anan, sonra baban, sonra da sana en yakın olan akraban” buyurdu.[10] Abdullah İbni Amr İbni Âs radiyallahu anhümâ şöyle dedi: Bir adam Peygamber aleyhisselâm’ın yanına gelerek: - Hiçret ve cihâd etmek üzere sana bîat ediyorum. Bunların sevabını Allah’tan dilerim. dedi. Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem: - “Ana ve babandan hayatta olanlar var mı?” diye sordu. Adam: - Evet, her ikisi de hayatta, dedi. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem: - “Allah’tan sevap kazanmak istiyorsun değil mi?” diye sordu. Adam: - Evet, deyince: - “Ana ve babanın yanına dön. Onlara iyi bak!” buyurdu.[11] Bu rivayet Sahîi Müslim’den alınmıştır. Buhârî ile Müslim’ın bir başka rivyeti ise şöyledir: Bir adam Resûlullah’ın yanına gelerek cihâd etmek üzere ondan izin istedi. Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem: - “Anan, baban sağ mı?” diye sordu.

[islam ve Hayat,Güncel Vaaz ve Hutbeler](#)